

Mert ahol a kincsetek, ott lesz a szívetek is (Lk.12:34.) - mondja másutt Jézus, ám ez az igazság nagyon is ideillik. Mert úgy látom, ez a visszajáról is igaz: ... ahol a szívetek, ott teremtek kincseket is! De mit is jelent a szívét követni, a szív szavát meghallani és szívvel látni? A szív a Szeretet központja, melyet maga Isten oltott belénk! Mindenkibe, válogatás nélkül! Ezen a „csatornán” keresztül tudjuk közvetlenül elérni Őt, aki „köztünk ... és bennünk van”(Lk 17,21) Persze ahhoz, hogy ne keverjük össze a szívünk vágyait és ösztöneit a tisztán (szívvel) látással, először Istenre kell hangolódnunk. Választanunk, hívnunk, kérnünk kell Őt, mentálisan tisztogatva önmagunkat, mind mélyebb önismerettel! „Ti keressétek csak az Ő országát, és mindezt megkapjátok hozzá.” (Lk 12,31). Ahogy Saint-Exupery oly finoman ráérezett: „Jól csak a szívével lát az ember. Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan.” S a mai evangélium Jézusa boldogan ujjong örömeiben, hogy Atyánk feltárta ezt a látást a „kicsinyek” előtt: „Boldog a szem, mely látja, amit láttok.” Mondja ezt azon 72 tanítványának, akik első „evangelizációs” útjukról térnek vissza hozzá lelkendezve. „De ne annak örüljétek, hogy a lelkek engedelmeskednek nektek, hanem annak örüljétek, hogy *nevetek fel van írva a mennyekben.*” (Lk 10,20) Mit is mond itt Jézus tulajdonképpen? Arról beszél, hogy aki eléri szívével a Teremtőjét, átérzi annak minden értelmet felülmúló szeretetét, az már most megtapasztalja, hogy Isten országa bennünk van, köztünk van!

Éppen erre irányul a fohász a mára kijelölt zsolttárban: „Isten, add át ítéletedet a királynak, igazságodat a király fiának.” Azt az Istenben látást, járást kéri, mely „... megmenti őket...”, hogy „bősséggel legyen...”, hogy a „...város népe virágozzék”! Jézus pedig pont ezt az ajándékot hozta el hozzánk. „Atyám mindent átadott nekem...” (Lk 10,22) „Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve! Én megnyugvást adok nektek.” (Mt 11,28) Izajás azt mondja, „Rajta nyugszik az Úr lelke” – aki eljön hozzánk és hiszem, hogy Jézusról beszél. S ő nem köznapi módon lát, hall és ítél, hanem – úgy írja – „igazságosan ítél”. Ám óvva intek mindenkit, hogy abba a hibába essék, hogy ezt az igazságot a mi igazságosságunkhoz mérje! Mi más is példázza jobban a különbséget, mint az, a mindannyiunk számára talán legnagyobb kihívást adó tanítás, ahol Jézus az ellenségszeretetről és az ítélkezésről szól. (Lásd: Lk 6,27-43) „Legyetek hát irgalmasok, amint Atyátok is irgalmas.... amilyen mértékkel ti mértek, olyannal mérnek majd nektek is.” (Lk 6,36-38). S itt el is érkeztünk a mára kijelölt igék kényes részeihez: tudni illik, hogyan is értelmezhetjük az itt megbúvó lesújtó istenképet: „...megveri a földet, ...megöli az istentelent, ...alázta meg az erőszakoskodót...” Én erre is Jézustól kérek választ! Ezek az ószövetségi képek szépen rávilágítanak az imént taglalt – nagyon is emberi léptékű – gondolkodásra. Tartja a mondás: mindenki magából indul ki! Továbbviszem: aki a környezete iránt tele van ítéletekkel, kritikával, hibáztatással, vádaskodással, az sajnos – többnyire tudattalan szinten -, de önmagában sem lelhet békére, hiszen mindez az ítélkezés önmaga ellen is irányul. Tehát nincs meg benne az önmagát feltételek nélkül elfogadó Szeretet. S aki önmagát nem tudja így szeretni, az másokat is csak felszínesen, feltételekkel stb., ami igen távol áll attól, aki/ami Isten=Szeretet. E gondolat mentén kibontható, hogy aki önmagában olyan istenképet éltet, hogy az Istene „...megöli az istentelent”, arra bizony igazak Jézus intő szavai: „...olyannal mérnek majd nektek is.” Így hát igazoltnak látom, hogy: ahol a szíved, ott teremsz majd kincseket is... ☺

Kívánom hát mindannyiunknak, hogy Jézus tanítását követve: keressük elsősorban Isten országát, s így valóban „...tele lesz a föld az Úr ismeretével” már itt a földön is! S csatlakozva a zsolttáros szavaihoz: „Áldott legyen az Úr Isten, Izrael Istene, egyedül ő művel csodákat!”

Keresztury Dezső: Esti imádság

Ó, milyen vak homályba futnak
kik nélküled indulnak útnak.
A kezemet nézem: leszárad;
szívem sívó homokkal árad.

Valamikor kézen vezettél;
szökni akartam, nem engedted,
csend volt szívemben és a csendben
szavad szólt csak, mindennél szebben.

Én Istenem, hívj vissza engem!
Magam maradtam, eltévedtem.
Légy bátorságom, bizodalمام;
ó, légy úrrá megint Te rajtam!

Skutovits Hajnalka, Nőtincs, Biblia Kör

Jézus felujjongásának a története a Szentlélekben és ennek a történetnek az evangéliumban való megmaradása és rögzítése, talán annak a következménye, hogy az eseményt szemlélők számára, akik bár ismerték Jézus bensőséges imáit és kapcsolatát az Atyjával, ez az ujjongó öröm megnyilvánulás újszerű élményt jelentett. Az ilyen örömkítőrések Jézus életében sem lehettek mindennaposak. Az ember egész életében törekszik arra, hogy az életét az öröm töltsse ki. Így választ iskolát, munkahelyet, társat és szórakozást is az életben. A választásairól azonban sokszor kiderül, hogy mégsem nyújtják azt a tiszta örömet, amit várt tőle. A Szentlélekben való ujjongás nagyon különbözik az előbb felsorolt választásoktól. Először is itt nincs választásról szó. Ez nem választható opció. Ennek az ujjongó örömnek az alapja az, hogy látom és megértem a Teremtő szándékának és tervének legalább egy kis, rám vonatkozó részét, hogy látom és megértem a történelem célját. Látom és érzem ekkor, hogy történelem mögött a határtalanul és minden mértéken felül szerető Isten áll. Az ujjongó örömnek ezért mindig része a személyes hála kifejezése és az Isten, mindenekfelettségének az elismerése.

Dévai Zoltán